

Току ходи и току се мръщи,
Току охка и току въздиша . . .
Дѣдо гледа, па се чудомъ чуди . . .
— Бре какви сж, бабо, тѣзъ полуди?
Какви ти се случиха прѣмежди,
Та навжси старитѣ си вѣжди?
— Слушай, старо, бабата отврѣща:
Толкозъ годинъ пазя тая кжца,
Искамъ сега въ старостъ за награда,
Да ми купишъ чохено контошче,
Подплатено съ лисичени кожи
Да се стегна като булка млада.
— Не контошче, а кюркъ до петитѣ,
Като искашъ, ще да ти направя! —
Отговаря съсъ готовностъ дѣдо,
И радость му свѣти вѣвъ очитѣ.
Стане дѣдо на пазаръ отиде,
Па развърже двѣ скжпи жълтици,
Купи чоха и сѣрмалий конци,
Викне терзии — майстори първи
Да ушийтъ чохено контошче . . .
Кроятъ, кроятъ, чоха не достига . . .
Баба ходи като болна въ кжщи,
Току охка и току се мръщи.
Гледа дѣдо своята стара баба,
На старини туй ли ѝ се пада?
Дума даде — назадъ се не връща,
Чужди сълзи не ще да прѣгльща! . . .
Продаде си два вола работни,
Купи чоха, колко не достига,
А на себе пушка куршумлия,
Да убие двѣ хитри лисици,
Да имъ земе хубавитѣ кожи,
Чохонъ контошъ добръ да наложи . . .
Сѣдатъ терзии — майстори първи,
Шиятъ, кроятъ чохено контошче . . .
Баба незнай отъ радость кждѣ е,
Току шета и току се смѣе,
Току мѣри чохено контошче,
И гощава майстори първи
Съ чорба сладка отъ двѣтѣ кокошки,